

IOAN ROȘCA

Combaterea „antisemitismului” folosește subjugării românilor? (VI)

Continuare din pagina 12

Această preocupare m-a făcut și să sesizez oportunitatea de a folosi datele din cererile de „redobîndire” a cetățeniei pentru a completa golurile din arborii genealogici ai Tovarășilor. M-am întrebat apoi: oare nu există și alte împrejurări în care evreii își afirmă/deconspiră identitatea (în limite convenabile) - pentru că au anumite interese? Și așa am ajuns la ideea de a căuta/consulta listele pe care evreii emit revendicări - ceea ce îi obligă să se identifice. Exemple: cererile de restituire/reconstituire de proprietăți expropriate, de despăgubiri pentru suferințele îndurate între 1938 și 1944, de constatare a statutului de ilegalist - ce reclamă pensia de rigoare, de plecare spre Israel etc.

Optim ar fi să plecăm de la toate datele depuse de aceste categorii de solicitanți. De exemplu, cele anexate cererilor de redobîndire a cetățeniei române. Și asta după ce, prin lege, aceștia ar fi obligați să le completeze cu altele, necesare în aprecierea reală a „fidelității” celui ce „a avut cetățenia” față de interesele neamului românesc: identitatea și proveniența părinților/bunicilor, activitatea și averea lor etc. Ar trebui de fapt ca fiecare solocitant să documenteze modul cum au devenit români primii străbuni din liniile de pe care se trag. Au fost încetățeniți la bucată - pe baza unor merite - sau la grămadă, prin aranjamente internaționale oculte (vezi cedarea din 1919 - în urma presiunilor „modiale”), sau ilicit (fiind eventual reperat ca atare - la recensămîn-

tul decis de Goga)? Să nu ne spună că astfel de raportări la trecut nu au rost... cei ce pretind a se întoarce în Palestina după 2000 de ani.

Dar, așa cum am arătat în segmentul precedent, chiar și puținele date de identificare ce apăreau în listele-anexă în formatul I (folosit pînă în 2009) au fost reduse la numele și prenumele solicitantului (în formatul II- folosit între 2013 și 2018) și apoi complet secretizate (în formatul III - folosit după 2018). Ca atare, listele de „redobîndire” a cetățeniei, în formatul III, nu ne mai pot folosi întru reperarea vreunui potențial urmaș de dăunător antiromân. Cum nici o prevedere nu împiedică sacrilegiul, putem deci bănuii că oricare din puii de năpîrcă (și vom vedea, în exemple, că expresia e legitimă) se strecoară înapoi în țară. Bănuială pe care nu o elimină nici listele de tip II, căci numai urmașii pe linie bărbătească au menținut numele (dacă nu l-or fi schimbat sau revenit la cel dinaintea românizării - cerute de partid); iar fața monstrului X poate apărea cu numele de căsătorie - acoperindu-se astfel originea (care se vedea - în listele de tip I); și cu atît mai mult (de cînd au fost invitați și urmașii de grad II) vreo nepoată căsătorită. Să remarcăm că și în cazul primului format e posibil ca o noră, ce-și expune doar părinții și copii (nu și soțul/socrii) să readucă în țară un vîlstar de nomenclatură; sau ca prenumele bunicului indezirabil (născut prin 1900) să nu apară - dacă e vorba de revenirea unui nepot trecut la un copil. Dar cu toate acestea, listele de tip I mi-au permis cîteva identificări certe și sesizarea altora probabile/posibile - datele respective întărind baza informațională privind originea evreiască a unor satrapi/paraziți comuniști. Și au dus la respingerea multor coincidențe (folosind și instrumente de explorare a arborilor genealogici). Deși s-ar părea că nu are rost să prezint aceste cazuri

respinse prin verificare, voi folosi cîteva pentru a arăta care este utilitatea fiecărei informații, deci efectul paralizant al ascunderii lor (pentru cineva care nu se încrede în vigilența Comisiilor...). Vom vedea (fără surpriză) că, pe măsură ce dispunem de mai multe informații, putem elimina suspiciunile nefondate (și se întâmplă foarte des, căci coincidențele de nume comune sînt destul de probabile) - prin sita verificărilor genealogice rămînînd totuși suficiente exemple care să ne arate riscurile unei tele-încetățeniri în masă, operată de un regim mafiot.

Aici interesează doar faptul că există o probabilitate semnificativă ca acela de la care vrea să moștenească solicitantul o cetățenie oferită acum cadou, să fi fost într-una din posturile nefaste:

a. Ilegalist în interbelic - ca agent sovietic, activist comunist sau luptator pentru dezmembrarea Romaniei (mai ales - dezlipirea Basarabiei/Bucovinei); sau - agent sovietic/internaționalist după 1944 mai mult sau mai puțin activ; sau în aparatul politic al PCR, imediat după 1944. Cît de activ/nociv?

b. În aparatul represiv (securitate, miliție, procuratură, justiție, penitenciare); cît de activ/nociv?

c. Cu poziție de decizie în economie (producție, comerț, finanțe); cît de activ/nociv?

d. În aparatul cultural/ ideologic/de propagandă/ de cenzură; cît de activ/nociv?

Ar mai fi și categoria e. Aparatul tranziției postdecembriste - adică a organizatorilor/participanților la jaful tranziției (care este de fapt epilogul episodului comunist, căci acum s-a distribuit prada). Dar aceasta cere un tratament separat, în al treilea segment, pentru a urmări distribuția de roluri între cei ce s-au întors ca să prade și cei rămași în burta calului troian pînă în 1989 - care

au deschis calea jefuitoarelor, dinăuntru.

Am încercat să aleg cazuri expresive, care să corespundă acestor profile, încît să se vadă mai clar ce tip de abordare/judecată nu vor cîștiga noștri să fie posibilă. Selecția mea va putea părea arbitrară (celui care ar dori un top al odiozității), criteriul expresivității fiind temperat de cerința corelării între cele două baze, și conducîndu-mă la organizarea în categorii: grea, medie, ușoară. (Cazurile de reîncetățenire depistate apărînd mai ales în categoria vinovaților mici). Am pierdut cumva timpul, doar ca să ajung la concluzia că, în mare, avalanșa de pui de evrei din nomenclatura comunistă plecați „acasă” nu s-a produs (încă): poate pentru că dintre aceștia

provin cei ce au rămas pînă la capăt în România (ca să beneficieze de pozițiile cucerite, pensii de ilegaliști etc). Am reflectat și căutările infructuoase de la categoria grea, sperînd că și altora galeria de portrete pe care o voi expune le va stîrni frisoane.

Dacă aș mai fi insistat, poate mai lămuriam cîteva enigme - dar nu am mai putut aloca timp acestui exercițiu, numai ca să dovedesc că postura în care am fost puși e aberantă. Ea ar trebui să justifice pretenția de schimbare a cadrului ingrat de documentare. Există desigur numeroase mijloace utilizabile (dicționare, enciclopedii de persoane etc.) Rămîne altora a le folosi, întru precizarea numeroaselor nedeterminări la care eu m-am oprit - pentru că nu aveam nevoie de alte detalii în acest studiu. Așa cum am continuat eu munca domnului „Apostu”, poate prelua vreun perfecționist cercetarea (munca sisifică, ostentativă/ provocatoare care pare treaba unui institut). Dacă s-ar fi dorit ducerea la bun sfîrșit a astfel de cercetări, nu era dotat CNSAS (sau IICC) cu cercetători de conivență, paraziți doctorali, ci ar fi putut pătrunde acolo tipi periculoși pentru sistem/ (dintre cei care s-au agitat steril, tînjind după dreptate).

(VA URMA)

PETRU ROMOȘAN

„Eșuatul” Klaus Iohannis și interviul „de operetă” al Angelei Gheorghiu

Este România un „stat eșuat”, așa cum, hazardat, inadecvat s-a exprimat Klaus Iohannis, care este vremelnicul și perisabilul ei președinte? În nici un caz. Noțiunea de „stat eșuat” (*rogue state, État voyou*) a fost lansată de Administrația Ronald Reagan în anii '80 și se referă cu precădere la statele care nu-și pot plăti la timp datoriile sau la cele care produc instabilitate regională. Și mai ales la cele care nu înțeleg să se alinieze, să respecte *pax americana*.

România nu se încadrează în nici una dintre rubricile care ar caracteriza „statul eșuat”. Deși a făcut datorii enorme și neexplicate populației în ultimii doi ani, sub Klaus Iohannis, prin prim-ministri Ludovic Orban și Florin Cițu și prin ministrul de Finanțe Florin Cițu, deocamdată, România își plătește regulat, la timp datoriile. Rezerva BNR e mereu în creștere, cu toate că a trebuit să decontăm și șapca primită de președintele român de la Donald Trump. Atîta doar că, sub același Klaus Iohannis și sub eternul și fascinantul guvernator BNR, Mugur Isărescu,

aurul României nu a fost repatriat, așa cum s-a întîmplat recent cu aurul altor țări din UE. Iar România păstrează în memorie ca o rană tezaurul pierdut în Rusia. Nici Marea Britanie, unde e depozitat azi aurul românesc, nu mai e puterea stabilă care a fost odată.

Ce muscă l-a pișcat pe tăcutul și inexpressivul președinte din România ca să se exprime atît de nepotrivit despre țara noastră din Germania, de la Aachen, unde primea Premiul „Carol cel Mare”? Calitatea consilierilor poate fi întotdeauna o explicație la îndemînă. Dar această săritură peste cal a lui Klaus Iohannis are, poate, și motivații mai adânci. Oamenii politici importanți de azi - președinți, prim-miniștri, miniștri, ambasadori - nu mai sunt nici regii de altădată, nici principii și nici oamenii de stat, care, în mod evident, sunt o specie pe cale de dispariție.

Klaus Iohannis a fost ales de statul subteran din România (la sugestia „sociologică” a lui Vasile Dăncu?) pentru că amintea de departe de Carol I de Hohenzollern. Era un fel de german, un sas, nu aparținea „clanurilor” statului subte-

ran, și deci putea apărea ca un arbitru. Așa cum prințul Carol nu făcea parte din familiile boierești domnitoare. De-a lungul ultimilor șapte ani, ideea alegerii fostului primar de Sibiu (ales nu de români, ci de statul subteran) se dovedește a fi din ce în ce mai hazardată. Mai inadecvată. Deși inițial, în 2014, părea să împace interesele puterilor „suzerane” cu interesele statului subteran român. La fel ca Ion Iliescu în anii '90, Iohannis e și el un „emanat” [...].

Klaus Iohannis nu e la prima afirmație eronată și va continua să iasă din rol din ce în ce mai des. Simetric, amenințările cu suspendarea se fac mai precise, mai consistente. România nu e în nici un caz un stat eșuat, resursele ei sunt considerabile. Dimpotrivă, comparată cu Polonia și Ungaria, suferă chiar de prea multă „stabilitate”. O stabilitate care, fără îndoială, e de-a dreptul morbidă. În schimb, Klaus Iohannis seamănă din ce în ce mai bine cu un președinte eșuat.

Într-un interviu halucinant, megaloman, Angela Gheorghiu încearcă fără vreo urmă de succes să-i dărîme de pe soclu pe Ciprian Porumbescu, George Enescu, Dinu Lipatti și Maria Tănase. Efortul de *cancel culture* vizează pe ansamblu demolarea culturii românești - nu e nici prima și nici ultima tentativă de distrugere a valorilor identitare pentru ca țara să devină mai ușor de digerat. Despre Dinu Lipatti Angela Gheorghiu spune că nu ar prea avea operă pentru că, din nefericire, a murit tînăr. O prostie, ca să nu spunem un act de incultură. Dinu Lipatti este un nume de referință în panteonul pianiştilor din secolul XX. Despre agresiunile ratate ale sopranei (o interpretă) asupra lui George Enescu și Ciprian Porumbescu nici nu merită să vorbim, atît sunt de hazardate, de inadecvate, aberante.

Lupta cu miturile naționale fondatoare e întotdeauna pierdută dinainte, ridicolul și penibilul sunt asigurate pentru cei care se pretează la un asemenea exercițiu. Globaliștii contemporani și propaganda lor se fac sistematic de răs. Oricum,

Angela Gheorghiu nu o va egala niciodată pe Maria Tănase în galeria de icoane a românilor.

Interviul sopranei a fost publicat pe platforma apăsat globalistă contributors.ro. Un comentator care semnează „Expatriat”, autentic meloman, o plasează pe această interpretă pe un loc minor în performanța lirică: „În vremea Mariei Callas, a Renatei Tebaldi, ar fi fost folosită de regizori în roluri secundare, de subretă, în operele lui Kalman. (Nimic insultător în asta, nu e ușor să cânti bine nici repertoriul de operetă. Din păcate, penuria de voci remarcabile care a început în anii '80 a promovat voci mai subțiri în preluarea unui repertoriu de mare dificultate, care cere tehnică mare și „proiecție” sonoră impecabilă). Cuvîntul care se impune în aprecierea mea este „mic”. Un repertoriu mic în comparație cu starurile veritabile ale trecutului operatic glori-

os. Cîteva, puține opere, care se repetă din nou și din nou. O voce mică. Înregistrează bine, pentru că soprana, cel puțin în vremurile bune (anii '90), controla bine talentul real care i-a fost dat. Pe viu abia se putea auzi, fiind acoperită deseori de corăstră, chiar în pasajele relativ transparente. În discul „EMI” cu „Recviemul” de Verdi se poate decela cu ușurință că în condiții de concert nu ai fi putut auzi vocea. Din fericire, „butoanele” moderne, de care nu beneficiau cîntăreții extraordinari din perioada gramofonului, ca și tehnicile de editare pot salvăși minuni de „iluzionism” (Expatriat - „Interviu cu soprana Angela Gheorghiu. „În România am învățat o falsă istorie a muzicii, fabricată și comandată” (contributors.ro, 5.10.2021).

Atît Klaus Iohannis, cît și Angela Gheorghiu sunt niște „voci mici”, apărute după 1980, „voci de operetă”, care nu pot ține locul marilor interpreți de altădată, cum au fost, într-adevăr, Maria Callas sau Renata Tebaldi pentru operă sau cum au fost în politica germană Konrad Adenauer sau Helmut Kohl. Pentru că referințele lui Klaus Iohannis nu par să fie românești. Modul în care puterile „garante” își impuneau interesele și oamenii în secolul al XIX-lea nu a fost foarte diferit de cel al „partenerilor strategici” actuali. Doar „interpreții” de azi sunt de o calitate inferioară.

Sursă: art-emis.ro

Ilustrația textelor din revistă aparține redacției.